

Detta är en utskriftsvänlig version av artikeln.

Rush imponerar igen

Av Peter Eliasson 9 JUNI 13.44

FESTIVAL. "Det var bara att konstatera ännu en gång att Rush är ett ruskigt starkt liveband", menar vår recensent.

Gamle Sverigebekantingen Jon English rockade bakåtlutat, folkpunkarna The Levellers sjöng medryckande om att det var en härlig dag, trojänarna Tankard propagerade för "old school thrash" och tillfälligt ihopasatta Rockklassiker All Stars med bland andra Nanne Grönwall, Tone Norum och Hammerfalls Joacim Cans bjöd på covers av den mest publikfriande varianten, typ We're Not Gonna Take It och Highway To Hell. Och detta tilldrog sig ändå bara under de första timmarna denna sista festivaldag.

Fast i ärlighetens namn var det först i och med Quireboys opluggade spelning på Festivalscenen som tillställningen kickstartade i gång på allvar. Engelsmännen gjorde stor succé senast i Norge, och den positiva trenden fortsatte i lördags. Bandet demonstrerade åter sin förmåga att förena det ruffiga med det läckra och få till en högst välsmakande cocktail som pendlade mellan det svängigt boogierockande i sådant som 7 o' Clock till det innerligt sorgliga à la I Don't Love You Anymore. Dessutom är frontmannen Spike i besittning av en sträv själfylld röst som klippt och skuren för sådana här alster.

Klippta och skurna för att hylla ett arv kan man för övrigt också vara. Som till exempel Black Star Riders. Fyra i gänget, inklusive gitarristen Scott Gorham har nämligen ett förlutet i Thin Lizzy, och debutverket All Hell Breaks Loose är förmodligen det bästa albumet Lizzy själva aldrig hann spela in. Kvintetten förvaltar sitt arv med finesse och känsla på ett sätt som jag hört hardcore fans vara saliga över. Om de sedan gör någon av klassikerna eller avverkar material från den nya sångsamlingen spelar uppenbarligen ingen större roll. Det karaktäristiska groovet, blueselementet och ja, till och med Ricky Warwick's röst klarade en kritisk granskning denna tidiga kväll. Mer Thin Lizzy än så här kan det således inte bli utan Phil Lynott, och det får man säga är en komplimang om något.

Accept å sin sida är väl också värda en del beröm. Sisådär fyrtio år in i karriären fortsätter de ge klassisk tysk metal ett kompromisslöst argt ansikte. Deras

sångbok om krig, helvete, eld och allt annat som gör livet glatt är publikfriande hårdkockt till max, och lördagens gig bekräftade att ålderskrämporna alltjämt hålls stången.

Så över till något helt annat. Rush var inte bara den första bokningen till årets Sweden Rock, det var också den mest sensationella. Dessa proggens okrönte kungar hade inte gjort en festivalspelning i Europa på tjugofem år när deras medverkan blev klar. En fin skalp för arrangörerna förstås, men inramningen var i viss mån en repris på giget på Malmö Arena för några år sedan. Popcornmaskinen, kugghjulen i jätteformat och videoberättelsen med de tre dvärgarna var således på plats.

Dock har senaste vitala albumet Clockwork Angels släppts sedan dess, vilket hade påverkat låtlistan rätt ordentligt. Fast oavsett vilket var det bara att konstatera ännu en gång att Rush är ett ruskigt starkt liveband. Progg kan lätt bli akademisk, men kanadensarna har insett att ett introvert approach inte är den rätta vägen. Visst, demonstrera gärna virtuositeten, men äta inte, tycks budskapet vara.

Det kan inte ha varit helt lätt att avsluta festivalen efter kanadensarnas uppvisning, men för egen del tvivlade jag inte ett ögonblick på att Avantasia skulle leverera. Frontande chefsdesignern och tillika Edguysångaren Tobias Sammet är en kreativ herre med gott sinne för det pampiga, storslagna och temabundna sånger med melodisinnen på högvarv. Den egna varudeklarationen talar om metal opera, snarare än rockdito, men de musikaliska gränserna är tämligen vida och visionerna tycks var lika stora som Sammets spenderbyxor.

Hela sex olika vokalister av mer eller mindre dignitet utöver honom själv roterade nämligen på scen, däribland Bob Catley och Mr. Bigs Eric Martin och resultatet var inget annat än lysande. Fler nummer än inte hade tunga eposliknande kvaliteter, och sådant som vemodiga Farewell och den elva minuter långa The Scarecrow var bara några av juvelerna i (sång)kronan. Mäktigt är nog ordet som bäst passar för att ge en korrekt beskrivning.

Sweden Rock lördagen den 8 juni

The Levellers, Quireboys m fl.

RELATERADE ARTIKLAR

8/6 [Ojämnt med Europe](#)

Kommentarer

0 kommentarer

Lämna ett meddelande...

Bäst ▾

Dela   ▾

Ingen har kommenterat ännu.

ALSO ON SKÅNSKAN.SE

[Vad är det här?](#)**Däckroken tät vid ny skånsk bilträff**

2 kommentarer • för 11 timmar sedan

okart — cool

Det måste löna sig att vara annorlunda

2 kommentarer • för en dag sedan

Otto Sneider — Ett land där varje beslut måste vägas på en guldväg, där regler och ...**LO vill att S går till val på egen hand**

1 kommentar • för en dag sedan

Otto Sneider — I förra valet röstade många på alliansens småpartier. De väljarna ...**Skånska diabetesexperter på export**

1 kommentar • för 2 dagar sedan

svenskahemligheter — Det är ingen lyftande läsning under malmöfiken. Ett ...**DISQUS** Comment feed Prenumerera via e-postMax 200 ord. [Debattregler](#)